

Jukka Pakkanen

Viiimeinen

KILOMETRI

 SAGA
EGMONT

Jukka Pakkanen
Viiimeinen
KILOMETRI

 SAGA
EGMONT

Jukka Pakkanen

Viimeinen kilometri

SAGA Egmont

Viimeinen kilometri

Cover image: Shutterstock
Copyright © 1984, 2022 Jukka Pakkanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726930788

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Kesä

MERIMAA:

Kuuluttaja painoi korvansa radiopuhelimeen, kuunteli hetken ja huusi megafoniin:

— Sininen paita irti! Viisikymmentä metriä... sata...
Manninen!

— Harriko! kuulin naisen äänen vierestäni.

Nuori nainen, kahdenkymmenenviiden. Tuuli nostelee tummia kiharoita otsalta, silmät puristuvat nopeasti kiinni ja kämmen siirtyy poskelta huulille — kunnes jännitys laukeaa ja hän tunkeutuu yleisömassan läpi tien reunaan, kurkottaa kiristetyn köyden yli nähdäkseen vasemmalle maalisuoran alkuun kolmensadan metrin päähän.

Kilpailua ajettu neljä tuntia, sataseitsemänkymmentä kilometriä. Kymmenen jäljellä. Pilvetön taivas ja navakka tuuli.

Kuuluttaja vahvistaa sinipaitaisen Harri Manniseksi.

Harri Manninen? En juuri seuraa urheilua.

Kilpapyöräilystä en tiedä mitään. Olen lehtikuvaaja, tällä kertaa ottamassa kuvia maantiepyöräilyn SM-kilpailuista toimittaja Peltolalle. Hän on jo maalin luona juttua tekemässä.

Tämä Harri Manninenko voittaa? Viritin kameran ja siirryin lähemmäs pullistuvaa maalivaatetta.

Mutta jos se Manninen onkin yksinään irti vielä suoran alussa! Väsyneen miehen viimeinen ponnistus! Entä jos hänet ajetaankin kiinni? Ratkaisu jäisi kuvaamatta.

Valitsin riskin ja aloin juosta kohti maalisuoran alkua.

— Manninen irti jo kaksisataa metriä! kuului megafonista.

Seisahduin hengästyneenä ja hain arvot kameraan.

— Viimeinen kilometri! Pääjoukko tavoittaa!

Astuin pari metriä asfaltin puolelle, laskeuduin kyykkyyyn ja tarkensin suoran alkuun. Teleobjektiivi näytti väräjäivän

asfaltin joka katosi puuston taakse.

— Nyt! Nyt tulevat!

Laskin kameran alas. Ensimmäisenä ilmestyi mutkasta sininen — ja viiden sekunnin päästä koko kirjava rykelmä. Siitä irtoaa kolme miestä. Manninen vilkaisee taakseen ja nousee irti satulasta. Kolmikosta lähtee yksi, keltainen, ajaa Mannisen kiinni.

Kamera silmille ja sormi laukaisimelle. Kuuluttaja huutaa yleisön yli, etsimessä näkyy kaksi raivokkaasti hakkaavaa jalkaparia ja irvistyksen repimää päätä.

HARRI:

Jalkoja poltti ja henki vinkui. Keltainen pysyi koko ajan satulassa enkä mä edes ollut varma kuka se oli. Mun oli pakko painaa putkelta. Se tunsu hallitsevansa kirin vaikka itse veti sitä, sitten vilkaisi taakseen, klungaan joka ryykasi yhä lähempänä.

Ja kun kaksisataa metriä oli jäljellä, se siirtyi äkkiä vasempaan, rävähti putkelle ja yritti pudottaa mut. Se vei ajolinjaa yhä vasempaan, hiekalle oli enää metri pari.

Koska se odotti mua oikealta mä päätin yrittää vasemmalta.

Nousin putkelle ja rypistin. Tuuli humahti päin. Silmät asfaltissa mä ryykasin urku auki.

MERIMAA:

Äkkiä sininen ilmestyi keltaisen takaa, sora sinkoili, jalat survoivat ja pää painui alas. Heittäydyin sivulle.

HARRI:

Joku edessä! Mä tartuin jarrukahvoista.

MERIMAA:

Syöksyi kohti, en ehtinyt saada jalkojani tieltä. Rytisi päistikkaa asfalttiin.

Pääjoukko hurisi ohi ja yleisö huusi, Harri Manninen makasi kyljellään asfaltissa jalat pyörässä kiinni.

Neljän tunnin aikana joku Harri Manninen tulee tutuksi pelkkänä nimenä tai ohi hurahavana hahmona — ja äkkiä makaa avuttomana edessäni.

Hän katsahtaa minuun alhaalta, ei sano mitään. Hengitys on käsittämättömän nopeasti asettunut. Vasemmasta reidestä tihkuu verta, hän huomaa sen ja painaa ähkäisten kämmenellä nirhamia. Uusi katse, avuton ja kysyvä. Hän löysentää poljinremmin ja vetäisee jalan irti, ja jonkun paikalle tulleen avulla toisen, nousee vaikeasti pystyyn, repii kypärän päästään ja otsaa pyyhkäisten katsoo maalille. Siellä juhlitaan voittajaa.

Hän on pitkä ja hoikka. Vaalea paksu tukka ja värittömät silmät, nuoren miehen uurteeton iho. Paljaaksi ajellut ruskettuneet reidet, joiden kiinteät lihakset elävät ja pullistuvat kun hän siirtää painonsa jalalta toiselle. Hän pyyhkäisee hikistä otsaansa, kuuntelee voittajan juhlintaa, painaa päänsä käsivarsille ohjaustangon päälle, kymmenen sekunnin kuluttua kohottautuu pystyyn ja paiskaa kypärän asfalttiin.

— Saatana!

Hän potkaisee pyöräänsä, jättää sen tielle ja alkaa kävellä maalille päin, seisahtuu, kääntyy kapealle hiekkatielle, jonka päässä ovat pukuhuoneet ja sauna.

RIITTA:

Tajusin tapahtuneen vasta kun Harri oli noussut tiestä. Ihmisiä kerääntyi hänen ympärilleen — enkä minä kyennyt edes menemään luo.

MERIMAA:

Olin palannut maalille. Mannisen hahmo eteni lainehtivan niityn keskellä. Sitten hän seisahtui, kävi hakemassa pyörän ja kääntyi takaisin saunalle. Minä en ollut saanut edes pyydettyä anteeksi.

Voittaja kuulutettiin Suomen mestarina palkintopallille, sai mitalin kaulaan ja kukat käteen, hymyili onnellisena. Sitten toinen ja kolmas.

Kamera oli silmillä, mutta sormi ei totellut. Yritin toisesta kulmasta — jokin hyydytti sormen. Näin Peltolan tulevan kohti. Sanoin jotain epäselvää, hän nyökytteli ja sanoi soittavansa.

Tuuli pullisti maalivaatetta ja rata oli tyhjä. Mannisen sinimusta hahmo eteni hiekkatien päässä.

HARRI:

Pukuhuone oli tyhjänä. Mä kiskoin vaatteet lattialle ja paiskasin kengät seinään. Suihku poltti reiden nirhamia, kunnes ne turtui. Kävin selälleni lauteille ja nostin jalat kattoon. Sydämen jyskytys tuntui korvissa ja hikeä kihosi pintaan — laimeaa ja vetistä, niinkun naisen tai lapsen.

Kävin suihkussa ja palasin lauteille. Kolme kauhallista kiukaalle. Silmät painui kiinni — startti... klungan hurina... viimeinen kierros ja viimeinen kilsa.. keltainen paita edessä... tuulen humahdus... alta heittäytyvä hahmo...

Sillä oli kamera. Joku valokuvaaja? Sanoiko se jotain mulle? Jengiä tuli ympärille, ja sitten mä näin Riitan niitten takana.

Riitta ei ollut tullut mun luo, ja tottahan mä sen ymmärsin. Mitä se olisi voinut siinä sanoa. Meillä olisi aikaa puhua tästä. Tästä ja kaikesta. Äkkiä mulla oli aikaa niin ettei koskaan.

Kaikki tuttu edessä: syksyn sateet ja talven pakkaset... Ja uusi kevät kaukana, jonkin sellasen takana mitä mä en pystyisi ylittämään.

Joku vaan oli tullut eteen, ja parissa sekunnissa kaikki oli hajalla — taas kerran. Viimeksi puola poikki... sitä ennen rengas...

Mä kirosin ja viskasin vettä kiukaalle. Ja kundit tulossa. Mä siirryin lauteitten nurkkaan ja laskin pään kämmenille.

MERIMAA:

Mannisen valkoinen pyörä oli seinää vasten. Pinarello. Poljinremmit löysinä, juomapullo telineessään. Kapea kova satula. Kapeat renkaat.

Painelin renkaita: kivikovat. Pieniä hiekanmuruja kumin uurteisessa pinnassa. Etuvanne vähän vääntynyt. Rungossa kuivuneita läikkiä — kai juomasta tai hiestä. Nostin pyörän

maasta: painoa tuskin kymmentä kiloa — ja kuitenkin sen ajaminen näytti hirvittävän raskaalta.

Seikka jota minä vain en ymmärrä, tuumin, avasin oven ja astuin sisään. Lyhyessä käytävässä oli ovi raollaan, menin siitä. Pukuhuone, pistävänimelä lemu — linimenttiä kai. Penkeillä urheilukasseja, vaatteita roikkumassa seinillä. Saunasta kuului löylyn sihahdus. Mustat ajohousut ja sininen ajopaita lattialla. Ajokenkä, mustaa nahkaa, pohjassa merkillinen kovasta muovista tehty kappale jossa kapea poikittaisura. Se painetaan polkimeen, päättelin, ja niin ollaan pyörässä kiinni — kai siksi että painamisen lisäksi saadaan veto ja nosto. Siksi Manninen oli ollut pyörässä kiinni vielä kaaduttuaan. Kuvittelin millaista oli ajaa kovaa vauhtia jyrkkiä mutkaisia alamäkiä jalat sidottuina polkimiin ja millaista oli joutua kolariin. Panin kengän siihen mistä olin sen ottanut ja istuin penkille odottamaan.

Ovi lennähti auki. Harri Manninen seiso i edessäni: märkä höyryävä vartalo, puolireiteen ruskettuneet lihaksikkaat jalat. Hän katsoi minua yhtä hämmentyneenä kuin viisitoista minuuttia sitten tienpinnasta.

— Minä haluaisin..., sanoin, — siitä äskeisestä...

Manninen katsoi hetken, kohautti harteitaan ja meni takaisin. Kohta kuului kaksi terävää sihahdusta.

Palasin ulos. Ajajia tuli vastaan, jättivät pyörät seinää vasten ja menivät sisään.

Sitten tuli tummatukkainen, farmarihousuihin ja punaiseen t-paitaan pukeutunut nainen — se sama. Hän huomasi minut, seisahtui ja siirtyi kauemmas.

RIITTA:

Joku valokuvaaja — taisi olla Harrin lähellä kolarin jälkeen. Harrin kavereita? Mutta eihän Harrilla kavereita ole.

Kameraansa sormeillen mies tuntui vilkuilevan yhtenänsä ovelle, ja lähti.

Harri tuli, huomasi minut ja tuli luo. Mitään sanomatta laski käden olalle ja alkoi veltosti kävellä seuran huoltoautolle, seisahtui äkkiä ja vetäisi minut itseään vasten.

HARRI:

Kotimatalla Riitta pysyi vaiti ja itte mä olin niinkun unessa. Riitta istui huoltoauton takapenkillä kolmen seurakaverini kanssa. Kudit oli pudonneet tai keskeyttäneet ja siitä ne puhui koko ajan.

Ratissa oli vanha Lehtinen, seuran mekaanikko. Vaiti pysyi sekin.

Samanlaisessa tilanteessa Lehtinen oli ollut ennenkin — viimeksi syksyllä kun multa oli mennyt rengas neljä kilsaa maalista. Olin ollut yksin irti. Lehtinen ryntäsi huoltoautosta varakiekkko käsissään mutta sähläsi vaihtamisessa niin kauan että klunga ehti ylös ja ohi. Mä olin jotain kahdeskymmenes. Ei se Lehtisen syy ollut. Mun syy, multahan rengas oli mennyt. Tai pyörän syy, tai kumin, tai radan. Kuuluu lajiin. Lehtinen oli ollut pahoillaan koko kotimatkan ja syytellyt itteään, mä olin ollut hiljaa ja kuunnellut. Sitten Lehtinen oli pannut soimaan kasetin josta tiesi mun pitävän. Ei auttanut sekään.

Samaa Lehtinen yritti nytkin. Musiikki jumputti ja maantie nousi ja laski, metsää ja peltoa vilisi ohi ja aurinko rupesi painumaan. Auton lämpö ja moottorin hurina alkoi unettaa. Kummaa väsymystä, ei sellasta selvää ja vahvaa niinkun skaban tai kovan treenin jälkeen. Tämä oli niinkun jotain laimeaa seosta joka teki pelkästään voimattomaksi.

Mä hain hyvän asennon istuimessa, jalat tuntui imeytyvän lattiaan. Riitta sanoi jotain enkä mä jaksanut vastata.

Mä havahduin. Lehtinen oli pysäyttänyt huoltoaseman pihalle, otti bensaa ja meni kundien perässä kahville. Mä jäin auton unettavaan lämpöön.

— Se oli se skaba, sain sanottua Riitalle ja vaihdoin asentoa.

RIITTA:

— Mutta jos ne kuitenkin..., yritin ja silitin Harrin pörröiseksi kuivunutta tukkaa.

—... valitsee mut? Harri hymähti. — Kuinka sellasen voi valita joka ei pääse edes maaliin! Neljä ensimmäistä oli just ne joitten kanssa mä skabasin maajoukkuepaikoista. Ei kai niitä voi syrjäyttää! Voisit sä?

Harri kääntyi ja katsoi niin että uskoin. — Ei kai sitten, sanoin ja vedin käden pois.

Harri katseli muita, jotka istuivat kahvilassa ikkunan vieressä. Ne puhuivat koko ajan, autoja tuli ja lähti.

Kuluva kesä liukui mieleeni — sitten mennyt kevät, talvi ja syksy, elämä Harrin kanssa, jatkuvasti samanlaisina seuraavat viikot ja kuukaudet, joiden ainoana sisältönä oli Harrin ajaminen, harjoittelu, kilpailujen odotus, minä yksin kotona, puhuminen ja vaikeneminen aina sen mukaan miten oli Harrille parasta.

Ja päivä jona olin tavannut Harrin...

Kolme vuotta, vähän yli. Oli kevät. Tyttöystäväni kaveri oli pikaluistelija, joka kesäharjoitteluna ajoi pyörää, joskus kilpaakin.

Oli yksi sellainen kilpailu, mentiin Sinikan kanssa katsomaan. Sen kaveri ei menestynyt, voittaja oli Harri Manninen.

”Se on yksi nuori lupaus”, tiesi Sinikka, joka oli liikkunut urheilupiireissä pikkutyöstä, ensin vanhempiansa kanssa ja sitten kaverinsa. Ei itse urheillut mutta piti kilpailujen tunnelmasta. ”Jännän rento fiilinki, kivaa jengiä ja hyvinkehittyneitä kundeja!” Tuttuja Sinikalla oli vaikka kuinka, Mannisen Harri kaverin kautta.

Kilpailun jälkeen Manninen nojaili pyöräänsä palkinnot sylissänsä.

”Haluatko jutella sen kanssa?” Sinikka kysäisi minulta.
”Tule!”

Ensimmäinen kilpapyöräilijä jonka näin läheltä. Hiki kuivui sen otsalta, ja kun se otti kypärän päästään valahti paksu vaaleanruskea tukka otsalle. Se näytti minua nuoremmalta, alle kaksikymppiseltä, melkein lapselta. Värittömät silmät ja posket kuopalla, pari finniä otsassa. Ei se ujo ollut, mutta koko ajan katseli jonnekin muitten ohi. Eikä sen lähellä ollut muita kuin seuran vanha valmentaja, ja sekin hoiteli enemmän pyörää.

Kun Manninen kääntyi ja oli lähteä, Sinikka sanoi: ”Harri hei, tunnetko sä mun frendin!”

Manninen vilkaisi minua, ja katsoi muualle.

”Tää on Riitta”, Sinikka sanoi ja tarttui sitä käsivarresta.

”No mä olen Harri”, se sanoi ja muualle katsoen ojensi vähän kättään.

”Onneksi olkoon”, minä sanoin.

Se hymähti ja kohautti harteitaan, yritti taas lähteä.

”Älä nyt mene mihinkään!” Sinikka nauroi ja piti sitä kädestä.

Harri naurahti, pyyhkäisi tukan otsalta ja katsoi minuun.

Se kesti kaksi sekuntia, vähän niin kuin semmonen nopea valo. Jokin mussa liikahti.

”Mä lähden”, Harri sanoi, ja katsoi taas.

”Tule tonne meidän kanssa”, Sinikka sanoi ja viittasi kahvilaan kadun toisella puolella.

Harri katsahti minuun ja hymyili vähän, järjesteli palkinnot syliinsä ja alkoi työntää pyörää pukusuojalle päin.

”Kyllä se tulee!” Sinikka iski nauraen silmää.

Harri tuli. Se punastui kun minä katsoin pöydän äärestä sen vahvoja jalkoja, ja sitten taisi nauttia siitä. Sinikka sytytti savukkeen ja tarjosi muille. Minä otin, ja Harri torjui rennosti nauraen.

Katselin savun läpi Harrin kapeita kasvoja, jotka suihku ja jälkirasitus oli saanut punoittamaan. Mua vaivasi koko ajan että se oli mua nuorempi. Tuntui jotenkin että se tarvitsi apua, jonkun ihmisen lähelleen, että yksin ei jaksaisi. Olin varma siitä.

Jaksaisi... jaksaisi mitä? Ajaa pyörää? Harjoitella ja kilpailla?

Oma elämäni? Ajattelin sitä Sinikan jutellessa Harrin ja kaverinsa kanssa. Ihan kunnan elämää, hyvä työpaikka ja kohtalainen palkka. Mutta siitä puuttui jotain.

Harri nousi pöydästä ja laahusti rennosti ovelle, vilkaisi minua ja jätti jälkeensä hymyn joka valvotti aamuyöhön asti.

Viikon päästä Sinikka soitti: "Harri", eikä sanonut muuta. Minä tunsin punastuvani.

"Se haluaisi jutella sun kanssa", Sinikka sanoi hetken päästä äänellä jossa kuului hymy.

"Ja siksi soitti sulle?"

"No kun ei tiennyt sun numeroasi. Tulkaa joku ilta meille, syödään ja juodaan punkkia. Tuletko?"

Lauantaina tavattiin Sinikan yksiössä. Harri joi viiniä siinä kuin muutkin, poltti irvistellen yhden tupakankin. Illan mittaan se vapautui puhumaan muustakin kuin urheilusta, kertoi jotain vanhasta yksinäisestä äidistään, ja sitten Jaskasta.

Harri saattoi minut kotiin, painautui alaovella vasten ja veti sormiaan hiuksissani. Jäntevä vartalo ja voimakkaat reidet — eikä kuitenkaan vielä aikuinen mies. Siihen minä siinä rakastuin.

"Jaska on Harrin valmentaja", Sinikka kertoi seuraavan kerran tavatessamme. "Sitä näkee harvoin, mutta vielä sinäkin sen tapaat."

— Tämä kausi on sitten mun osalta finito! havahduin Harrin ääneen. — Harri Manninen keskeytti vuoden

tärkeimmässä kilpailussa ja sillä sipuli. Hän läppäsi reisiään ja yritti vihellellä musiikin mukana.

Muut tulivat kahvilta. Jatkettiin kotiin.

HARRI:

— Pahastipa on etukiekkko vääntynyt! Lehtinen murahti ottaessaan pyörää auton katolta. —Ja rungossa kolhuja! Kyllä tämä kone pitää ottaa käsittelyyn, se jatkoi kolmekymmenvuotisella kokemuksellaan, nosteli ja pudotteli pyörää. — Milloin ajat seuraavan kerran?

— En milloinkaan.

Lehtinen katsoi hetken silmät viiruina, naurahti ja läppäsi mua selkään. — No kyllä minä ymmärrän. Mutta kai sentään huomenna lenkillä käyt?

— En taida käydä.

Lehtinen puisti päätään ja kääntyi pyörän puoleen: — Mutta mitä me tämän kanssa kumminkin tehdään... Se naputteli satulaa, laskeutui kyykkyyyn ja tutki pyörän vielä kohta kohdalta. — Onhan sulla kakkospyörä? kysyi alhaalta.

— Saa olla sekin.

— Kyllä minä tämän kumminkin kuntoon panen. Autossa on etukiekkkoja pari, eivät ihan tämän laatua mutta lenkeille passeleita.

Lehtinen irrotti kiekon haarukasta ja haki autosta toisen tilalle, tyrkkäsi pyörän mulle.

— Minä kyllä ajan sut siihen ensi viikon tempokilpailuun! se huikkasi auton ikkunasta kääntäessään pihasta.

Mä otin pyörän olalle ja kannoin ylös, Riitta kantoi muut kamat. Syötiin jotain. Mä taisin nukahtaa ennen Riittaa.

MERIMAA:

Maanantaiaamuna olin eteisessä kymmenen sekuntia siitä kun lehti oli kolahtanut luukusta.

Hain nopeasti urheilusivut — varmaan ensimmäisen kerran elämässäni! Juttu oli yleisurheilun ja jalkapallon jälkeen samalla sivulla motocrossin ja purjehduksen kanssa, mukavasti yläosaan taitettuna.

Yksi suuri kuva, jonka muistelin ottaneeni kilpailun alkuvaiheissa toiselta tai kolmannelta kierrokselta. Parinkymmenen miehen rykelmä prässää radan kovinta nousua. Harri Mannista ei näy, on kai jossain joukon keskellä.

Hyvä kuva, mutta sen katsominen teki pahan olon.

Olin kehittänyt myös maalisuorakuvat Mannisesta ja keltapaitaisesta. Niitä ei lehdessä ollut, ja se oli hyvä.

”Yllätysvoittaja SM-maantiepyöräilyssä”. Luin Peltolan selostusta: ”Nuoren Peter Janssonin hurja rutistus toi Suomen mestaruuden dramaattisessa loppukirissä, jossa ennakkosuosikkeihin luettu Harri Manninen menetti pelin kaatumiseen. — — —Kymmenen kilometriä maalista Manninen oli iskenyt rohkeasti irti, mutta kolari loppusuoralla tuhosi hänen mahdollisuutensa. — — — Manninen ei osaa kertoa tapahtuneesta muuta kuin että joku katsoja oli tullut eteen eikä mitään ollut tehtävissä.”

Joku katsoja! Miksi Peltola oli kirjoittanut noin?

Eikö hän tiennyt? Vai halusiko hän suojella minua? Ja sitä kautta lehteä?

Se oli turhaa. Minä olin syyllinen — mutta elämässähän syyllistyy yhteen ja toiseen.

Vaimo tuli aamutakkiaan sitoen eteiseen, vilkaisi olkani yli ja totesi jotain epätavallisesta lehdenlukuajastani. Menin kahvinlaittoon, luin jutun vielä, ajelin partani ja lähdin.

Peltola tuli kymmeneltä.

- Mikset kirjoittanut niin kuin asia oli? kysyin heti.
- Mistä? Hän näytti aidon hämmästyneeltä.
- Harri Mannisen kaatumisesta.
- Oliko siinä sitten jotain? Itse ei ainakaan kertonut,

muuta kuin...

- Olisit kysynyt minulta, keskeytin.
- Sinulta? Savuke siirtyi suuhun ja sytytin nakshti. — Eihän me edes nähty enää.

Peltola oli oikeassa, minä olin pukuhuoneessa käytyäni lähtenyt kotiin.

- Ja mitä sinä sitten tiedät siitä? Peltola kysyi.
- Minä olin se katsoja jonka päälle Manninen ajoi.

Peltola nappasi jonkun lehden pöydältä ja alkoi selata. — Jaa, sanoi katse kääntyvillä sivuilla.

— Olisitko kirjoittanut jos olisit tiennyt? kysyin. Peltola mietti hetken. — Enpä usko, ja Manniselle koko asia on kai jo helkkarin yhdentekevä. Keskeytys, putoaminen maajoukkueesta. Sellaista sattuu.

Peltola astui koneensa ääreen, kiersi paperin ja hetken mietittyään alkoi naputtaa.

Tunnin päästä Peltola pyysi minut puhelimeen. Olin jäänyt toimitukseen selaamaan urheilulehtiä. Ennen en ollut edes koskenut niihin.

Peltola ojensi kuulokkeen.

- Merimaa.
- No tää on Harri Manninen... se pyöräilijä...

Se pyöräilijä — mitä se minulle soittaa?

- Tehän se tulitte sinne pukusuojaan..
- Tulin pyytämään anteeksi, olin varomaton ja...
- Joo no se on mennyttä, Manninen puhui päälle, — mutta muakin se jäi kyllä vaivaamaan.

Häntäkin? Mikä häntä siinä vaivaa? — Senkun kerrot, sanoin.

— Mä en kuunnellut mitä te olisitte halunnut sanoa, ja sitten mä en löytänyt teitä.

Teitittelee minua — mutta niin kai itsekin hänenä tekisin. — Piti lähteä töihin, valehtelin. Olin lähtenyt, koska se nainen oli tullut sinne.

Olin sanoa sen Manniselle, mutta ajattelin uudestaan. — Ja nyt haluaisit puhua siitä?

— Jotain sellasta...

— No mikäs siinä. Sopisko sun tulla tänne lehteen?

— Milloin?

— Vaikka iltapäivällä? Puoli kolmelta?

— Okei.

Kolmen tunnin kuluttua istuimme lehtitalon kahvilassa. Manninen pälyili ympärilleen eikä tahtonut päästä asiansa alkuun.

Minä autoin: — Sulla taisi mennä siihen kolariin aika paljon?

Kysymys oli typerä ja Manninen katsoi sen mukaisesti, naurahti ja hörppäsi kahvia. Nyt farmarihousut ja t-paita päällään hän näytti vielä nuoremmalta kuin eilen radalla.

— Älä puhu jos et halua, sanoin, ja olin valmis lähtemään.

— Mä vaan en voi Riitallekaan puhua, Manninen sanoi ja vaihtoi asentoa.

— Riitalle? kysäisin vaikka tiesin.

— No se on mun vaimo, tai mä... mä siis asun sen kanssa. — Kai te siellä sen näitte?

— Taisin nähdä. Ja voit kyllä sanoa mua Antiksi.

— Okei, mä olen sitten Harri, hän naurahti ja ojensi kättään sen verran että sain puristettua sitä. — Riitta on saamarin hyvä nainen, mutta ei sekään mua aina kestä.